

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

alderskrænten dér, hvor den er blevet, som det ærede medlem sagde, befængt med affald af forskellig art, men jeg er — og det må være afgørende — ikke påvirket af en episode, som det ville være ganske urimeligt at generalisere ud fra. Det, der må være vejledende for ministeriets stilling til hele spørgsmålet — og det er et vigtigt spørgsmål — om fredningsværdierne, må være forsvarrets almindelige holdning i denne sag. Denne holdning har været positiv, forstående og imødekommende, og det er denne indstilling og ikke en tilfældig episode, der må være vejledende for ministeriet for kulturelle anliggenders holdning til spørgsmålet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Sigsgaard* til udenrigsministeren:

„Vil ministeren afkræfte fremkomne oplysninger om, at man fra dansk side har givet tilsagn om ikke at ville modsætte sig Spaniens optagelse i NATO, når Franco trækker sig tilbage?“

Skriftlig begrundelse:

I New York Herald Tribunes europæiske udgave for 30. september d. å. meddeles det, at Spanien er så godt som sikker på optagelse i NATO ved Francos tilbagetredning, idet de hidtidige modstandere af et sådant skridt, bl. a. den danske regering, skal have givet underhåndstilsagn om til den tid at undlade at nedlægge veto mod optagelsen.

Danmark er ulykkeligvis allerede gennem NATO allieret med diktaturstater, og en optagelse af Spanien vil yderligere understrege alliancens udemokratiske og reaktionære karakter, ligesom den vil bringe Danmarks sikkerhed i forøget fare på grund af den øgede spænding i Europa, som må formodes at blive resultatet af en udvidelse af alliancen. Udadtil vil vort land blive yderligere kompromitteret, såfremt vi indgår i alliance med endnu en europæisk diktaturstat.

Der er ingen grund til at tro, at det spanske regime vil ændre karakter på grund af Francos tilbagetredning, og det vil derfor

være af stor betydning, om ministeren bekræfter, at regeringen er fast besluttet på, at Danmark bør forhindre — eventuelt gennem veto — at Spanien optages i NATO, i det mindste så længe det eksisterende politiske system i landet består. Det bør ligeledes kunne fastslås, at såfremt Spanien alligevel optages — f. eks. efter en afskaffelse af de nuværende vetobestemmelser efter 1969 — bør dette alene kunne begrunde Danmarks udtræden af NATO.

Formanden: Spørgeren har ordet for at supplere sin skriftlige begrundelse af spørgsmålet.

Sigsgaard: Spanien har i de senere år på forskellig måde søgt at blive mere accepteret i Europa. Bl. a. er landet interesseret i at blive optaget i Atlantpagten. En sådan optagelse er hidtil blevet forhindret, først og fremmest af Danmark og Norge, der har modsat sig en alliance med det spanske diktatur. Presset mod bl. a. Danmark for at få regeringen til at bøje sig og opgive modstanden mod Spaniens optagelse vil jo nok blive øget, efter at Frankrig er gået sine egne veje.

Såvel erfaringer om regeringens manglende standhaftighed over for de vestlige stormagter i andre spørgsmål som nu meddelelsen om, at, som det siges, topledere i socialdemokratiet — jeg har tilladt mig at fortolke det som formodentlig i hvert fald regeringsmedlemmer — har givet tilsagn om ikke at ville modsætte sig Spaniens optagelse i NATO, kan tilsammen gøre mange betænkelige. Jeg håber derfor, at ministeren helt klart kan slå fast, at pressens oplysninger er ukorrekte.

Jeg går ud fra, at det ikke kun er Francos person, der for regeringen stiller sig hindrende i vejen for Spaniens optagelse, og at ministeren derfor kan bekræfte, at i det mindste så længe det nuværende politiske system i Spanien består, vil regeringen modsætte sig dette lands optagelse i NATO.

Udenrigsministeren (Per Hækkerup): Jeg kan besvare det stillede spørgsmål med at afkræfte de meddelelser, der måtte være fremkommet i dagspressen, således som det er nævnt i spørgsmålet, og jeg kan sige,